

Sygn. akt V W 4802/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Anna Walenciak

Protokolant: Agnieszka Gutowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 marca 2015 r., 20 maja 2015 r., 7 lipca 2015 r., 1 października 2015 r., 18 listopada 2015 r., 3 grudnia 2015 r.

sprawy **M. Z.** c. J. i J. z domu (...) ur. (...) w W.

obwinionej o to, że:

I. w dniu 17 czerwca 2014 r. około godz. 9.12 w W. na skrzyżowaniu ulic (...) naruszyła zasady określone w § 96 ust. 1 i 3 P. przez to, że kierując samochodem marki H. (...) nr rej. (...) nie zastosowała się do sygnalizacji świetlnej - sygnalizatora S-2 i wykonywała skręt w prawo podczas czerwonego sygnału nadawanego wraz z zieloną strzałką skierowaną w prawo, przez co utrudniła ruchu autobusowi marki S. nr rej. (...) poruszającemu się po drodze na której ruch był otwarty w wyniku czego i doprowadziła do zderzenia z nim powodując jego uszkodzenie, czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 w związku z § 96 ust. 1 i 3 Rozporządzenie Ministrów Infrastruktury i (...) z dn. 31.07.2002r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. Nr 170 poz. 1393),

II. w miejscu i czasie jak w punkcie pierwszym naruszyła zasady określone w art. 27 ust. 1 (...) w ten sposób, że kierując samochodem marki H. (...) nr rej. (...) i zbliżając się do przejazdu dla rowerów nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu rowerzyście na przejeździe rowerowym zmuszając go do gwałtownego hamowania, w celu uniknięcia kolizji, czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 w związku z art. 27 ust. 1 ustawy z dnia

20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012r. poz. 1137 z późn. zm.),

orzeka:

I. obwinioną M. Z. uniewinnia od popełnienia zarzucanego jej w pkt I wniosku o ukaranie wykroczenia z art. 86 § 1 kw w związku z § 96 ust. 1 i 3 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury Spraw Wewnętrznych i Administracji z dn. 31.07.2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych oraz uniewinnia obwinioną od popełnienia zarzucanego jej wykroczenia w pkt II wniosku o ukaranie z art. 86 § 1 kw w związku z art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym,

II. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt V W 4802/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 czerwca 2014 r. M. Z. kierowała samochodem marki H. (...) o nr rej. (...). Około godz. 9.12 jadąc ul. (...) w W. zatrzymała kierowany pojazd przed skrzyżowaniem z ul. (...), z uwagi na wyświetlany dla jej kierunku ruchu czerwony sygnał sygnalizacji świetlnej. Następnie, gdy na sygnalizatorze świetlnym dla pojazdów skręcających w prawo wyświetliła się zielona strzałka kierunkowa, w związku z tym, że na przejściu dla pieszych nie było już żadnych pieszych oraz żadnego rowerzysty, M. Z. ruszyła kierowanym pojazdem i przejechała przez przejście dla pieszych. M. Z. poruszając się w warunkach wykonywania skrętu w prawo podczas czerwonego sygnału nadawanego wraz z zieloną strzałką skierowaną w prawo, zatrzymała kierowany pojazd H. (...) przed linią warunkowego zatrzymania, rozejrzała się i w związku z tym, że na prawym pasie ruchu ul. (...) nie było żadnych pojazdów, wjechała na ten pas i wjechała na przejście dla pieszych znajdujące się na ul. (...).

W stosunkowo krótkim czasie przed wykonaniem przez M. Z. wskazanych manewrów drogowych, kierowca nieustalonego samochodu marki P. na tym samym skrzyżowaniu ulicy (...) z ul. (...) nie ustąpił rowerzyście J. C. pierwszeństwa przejazdu.

W czasie, gdy M. Z. wykonywała manewr zmiany kierunku ruchu i wjechała na prawy skrajny pas ul. (...), po pasie drugim od prawej poruszał się P. S. kierujący autobusem komunikacji miejskiej marki S. nr rej. (...), wówczas znajdujący się kilkadziesiąt metrów za H. – na innym pasie niż H.. W momencie wjazdu na prawy pas ruchu ul. (...) przez M. Z. - autobus kierowany przez P. S., znajdował się na innym pasie niż ten na który wjeżdżała A. Z. – autobus był na pasie drugim od prawej i nie sygnalizował jeszcze zamiaru zmiany pasa ruchu na skrajny prawy.

Z uwagi na to, że za skrzyżowaniem ulic (...) i (...) znajdował się przystanek autobusowy, P. S. będąc na skrzyżowaniu ulic (...) i (...) rozpoczął manewr zmiany pasa ruchu, sygnalizując wykonanie powyższego manewru kierunkowskazem, na pas pierwszy od prawej, tj. na pas ruchu, na którym znajdował się pojazd H. (...) kierowany przez M. Z.. W momencie, gdy autobus znajdował się na skrzyżowaniu i jeszcze nie sygnalizował kierunkowskazem zamiaru zmiany pasa ruchu, pojazd kierowany przez M. Z. znajdował się już na prawym pasie ruchu ul. (...) (za sygnalizacją świetlną i linią warunkowego zatrzymania). Gdy samochód kierowany przez M. Z. znajdował się na prawym pasie ruchu ul. (...) i przejeżdżał przez przejście dla pieszych, M. Z. zmniejszyła prędkość kierowanego pojazdu, chcąc upewnić się czy może wykonać manewr zmiany pasa ruchu. W tym samym momencie w lewy bok jej pojazdu uderzył autobus marki S. nr rej. (...) kierowany przez P. S., zjeżdżający na prawy skrajny pas ruchu do przystanku autobusowego.

W wyniku kolizji w autobusie marki S. nr rej. (...) doszło do następujących uszkodzeń: obrys prawy nadwozia między drzwiami pierwszymi a drugimi, licząc od czoła pojazdu – zarysowany, uszczelka gumowa drzwi drugich licząc od czoła pojazdu zarysowana, przemieszczona, felga koła przedniego prawego zarysowana.

W wyniku zdarzenia w samochodzie marki H. (...) o nr rej. (...) doszło do uszkodzenia następujących elementów: zderzak przedni lewa strona wgnieciona – zarysowana, listwa plastikowa nadkola lewego przedniego zarysowana, wyczepiona, wyrwana, pęknięta, obudowa lusterka bocznego lewego pęknięta, próg drzwi lewych przednich zarysowany, drzwi przednie lewe zarysowane.

W momencie zdarzenia kierujący autobusem P. S. był trzeźwy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień obwinionej M. Z. /k. 25-26, 57, e-protokół rozprawy z dnia 20 maja 2015 r. od godz. 00:08:40 do godz. 00:08:42/, zeznań świadka J. Ł. /k. 16-17, 58/, zeznań świadka P. S. /k. 22-23, e-protokół rozprawy z dnia 20 maja 2015 r. od godz. 00:03:09 do godz. 00:08:39 oraz od godz. 00:08:43 do godz. 00:12:08, e-protokół rozprawy z dnia 18 listopada 2015 r. od godz. 00:01:06 do godz. 00:12:37/, zeznań świadka J. C. /k. 11-12, e-protokół rozprawy z dnia 7 lipca 2015 r. od godz. 00:03:36 do godz. 00:10:46/, zeznań świadka J. Z. /e-protokół rozprawy z dnia 7 lipca 2015 r. od godz. 00:11:04 do godz. 00:26:13/, opinii ustnej biegłego sądowego J. K. (1) /e-protokół rozprawy z dnia 1 października 2015 r. od godz. 00:01:18 do godz. 01:02:46/, a także notatek urzędowych /k. 1-2, 7, 8/, protokołów oględzin pojazdów /k. 4, 5/, protokołu użycia alkometru /k. 6/, szkieców

/k. 3, 14-15/, oświadczenia /k. 21/, zdjęć /k. 103, 137/, załączników do opinii biegłego sądowego J. K. (1) /k. 104-106/, informacji z (...) /k. 128/, informacji z Wydziału Teleinformatyki (...) /k. 132, 145/, płyty CD /k. 45/.

Obwiniona M. Z. nie przyznała się do popełnienia zarzuconych jej czynów. Wyjaśniła, że gdy dojeżdżała do sygnalizacji świetlnej dla jej kierunku ruchu wyświetlany był sygnał żółty, który zmienił się na czerwony, dlatego też zatrzymała kierowany pojazd przed sygnalizacją świetlną. Wyjaśniła również, że gdy oczekiwała na zmianę sygnału sygnalizacji świetlnej na kolor zielony, przez przejście dla pieszych zaczęli przechodzić piesi i w tym czasie nie widziała żadnego rowerzysty. Obwiniona wyjaśniła, że gdy na przejściu dla pieszych nie było już nikogo, przejechała przez przejście dla pieszych i następnie zatrzymała się na linii warunkowego zatrzymania, rozejrzała się i w związku z tym, że na prawym pasie ruchu nie było nikogo, dlatego też wjechała na ten pas i przejechała za przejście dla pieszych na ul. (...). Obwiniona podkreśliła, że w miejscu tym zmniejszyła prędkość pojazdu, gdyż chciała spojrzeć w lusterko i upewnić się czy może zmienić zajmowany pas ruchu na pas lewy. Obwiniona wyjaśniła, że w tym momencie poczuła silne uderzenie i zobaczyła, że w kierowany przez nią samochód uderzył autobus, który poruszał się sąsiednim lewym pasem ruchu i wyhamował dopiero w okolicy przystanka autobusowego w zatoczce autobusowej. Obwiniona wyjaśniła, że do kolizji doszło, gdy przejeżdżała przez przejście dla pieszych oraz że zatrzymała kierowany pojazd w dużej odległości przed przystankiem autobusowym i że tył jej samochodu znajdował się w odległości około jednego metra za pasami. Podkreśliła, że w czasie zdarzenia autobus „dosłownie przejechał po jej samochodzie” i kierowany przez nią pojazd został uderzony w lewe lusterko, doszło do wgniecenia w lewym przednim nadkolu oraz otarcia lewych przednich drzwi. Podała ona również, że nie posiada informacji, z którego kierunku autobus ten nadjechał. Obwiniona wyjaśniła, że po wystąpieniu kolizji była zdenerwowana, dlatego też zadzwoniła do rodziców, a następnie udała się do kierowcy autobusu, aby ustalić z nim czy wzywać na miejsce zdarzenia policję. Obwiniona podkreśliła, że kierowca autobusu nakazał jej opuścić pojazd, krzyczał na nią, wskazując, że powoduje ona zagrożenie w ruchu, gdyż przez jej zachowanie inne autobusy nie mogą wjechać i nakazał jej przestawić samochód. M. Z. wyjaśniła, że przestawiła swój samochód na sam koniec zatoczki, tj. na przedni koniec zatoczki i zatrzymała się przed autobusem, który znajdował się wówczas w tym samym miejscu, w którym się zatrzymał po wystąpieniu kolizji. Obwiniona wskazała, że po około 30 minutach od czasu rozmowy telefonicznej na miejsce zdarzenia przyjechali jej rodzice i jej ojciec zadzwonił na Policję. Podkreśliła, że przez ten czas kierowca autobusu nie wezwał Policji. Wyjaśniła ona także, że następnie jej mama zawiozła ją na egzamin i że później nie miała ona kontaktu z kierowcą autobusu, natomiast jej tata pozostał na miejscu zdarzenia. Podkreśliła ona także, że jeden z pasażerów autobusu wspierał kierowcę autobusu, podnosząc, że tak młodzi kierowcy nie powinni kierować samochodami, natomiast drugi pasażer stanął w jej obronie, wskazując, że wymyślają oni „niestworzone historie”, a następnie pasażer ten oddalił się z miejsca zdarzenia. Obwiniona M. Z. wyjaśniła również, że w czerwcu minęły trzy lata odkąd posiada ona prawo jazdy i że od półtora roku jeździ ona samochodem codziennie po całej W., po jednej i po drugiej stronie W. oraz, że nie była ona karana za wykroczenia drogowe. /k. 25-26, 57, e-protokół rozprawy z dnia 20 maja 2015 r. od godz. 00:08:40 do godz. 00:08:42 wyjaśnienia obwinionej M. Z./.

M. Z. ma 21 lat. Jest panną, nie ma dzieci. Jest studentką, pozostaje na utrzymaniu rodziców. Nie była leczona psychiatrycznie ani odwykowo. Nie karana. /k. 56 wyjaśnienia obwinionej M. Z./

Sąd zważył, co następuje:

Dokonując oceny zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego Sąd stwierdził, że nie ma w sprawie dowodów, które pozwalałyby na ustalenie w sposób niebudzący wątpliwości winy i sprawstwa obwinionej, biorąc pod uwagę zeznania świadka – rowerzysty, który konsekwentnie i kategorycznie wskazał, że nie ustąpił mu pierwszeństwa samochód P. (a obwiniona w sprawie prowadziła H. (...)) oraz złożone już po wydaniu opinii przez biegłego sądowego J. K. (2) zeznania świadka kierowcy autobusu, w których świadek ten podał, że nie wie w którym momencie wjechała na pasy dla pieszych (znajdujące się na skrajnym prawym pasie ul. (...)) H. kierowana przez obwinioną M. Z.. Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia obwinionej, nieprzyznającej się do popełnienia zarzucanych jej czynów. Są one spójne i logiczne, brak w sprawie wiarygodnego dowodu, który przeczyłby wyjaśnieniom obwinionej, z uwzględnieniem zasady domniemania niewinności określonej w art. 5 § 1 kpk. W świetle całokształtu zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału brak jest w ocenie Sądu podstaw do jednoznacznego przyjęcia, że obwiniona faktycznie wyczerpała swoim zachowaniem ustawowe znamiona czynów stypizowanych przez ustawodawcę w art. 86 § 1 kw. Sąd nie znalazł

wystarczających podstaw do przypisania M. Z. sprawstwa czynów będących przedmiotem niniejszego postępowania, a zgromadzony materiał dowodowy, w szczególności zeznania świadków na rozprawie, nie pozwolił na uznanie, że obwiniona faktycznie popełniła zarzucane jej wykroczenia.

Odnosząc się do drugiego z zarzutów z wniosku o ukaranie (chronologicznie miała być to pierwsza sytuacja, przed kolizją z autobusem) w ocenie Sądu obwiniona w sposób wiarygodny i logiczny wyjaśniła, że nie było takiej sytuacji nieustąpienia pierwszeństwa rowerzyście z udziałem jej samochodu – obwiniona wyjaśniła, że nie widziała ona żadnego rowerzysty.

Zeznania świadka J. C. k. 88 – 89 płyta 91 i. k. 11-12 – rowerzysty, co do tego jaki pojazd nie ustąpił mu pierwszeństwa przejazdu - zarówno w postępowaniu wyjaśniającym, jak i przed Sądem obrazują konsekwentnie, że pojazdem, który w dniu zdarzenia nie ustąpił mu pierwszeństwa przejazdu był samochód marki P.. Dodatkowo przed Sądem świadek ten konsekwentnie i bez wątpliwości powoływał się na charakterystyczny wygląd samochodu marki P., który nie ustąpił mu pierwszeństwa. Obwiniona zaś poruszała się innym samochodem - marki H. (...). Odnosząc się do zeznań tego świadka wskazać należy, że świadek ten podawał również, że ten sam samochód, który nie ustąpił mu pierwszeństwa przejazdu, uczestniczył potem w kolizji z autobusem. Podnieść jednak należy, że świadek J. C. w złożonych zeznaniach podawał również, że nie widział momentu kolizji samochodu z autobusem i że przejechał około 50-60 metrów, a następnie się odwrócił i zobaczył sytuację po kolizji. Oceniając zeznania świadka J. C. Sąd uznał za wiarygodne że faktycznie w dniu 17 czerwca 2014 r. około godz. 9.12 w W. na skrzyżowaniu ulic (...) miało miejsce opisane przez niego zdarzenie, w czasie którego kierowca nieustalonego samochodu marki P. nie ustąpił jemu jako rowerzyście pierwszeństwa przejazdu i przejechał przez skrzyżowanie. W ocenie Sądu następnie, w stosunkowo krótkim czasie po tym zdarzeniu, po zmianie świateł sygnalizacji świetlnej, obwiniona stosując się do sygnalizatora świetlnego i strzałki zielonej skierowanej w prawo wjechała na w/w skrzyżowanie i następnie uczestniczyła w kolizji z autobusem. W warunkach dynamicznie zmieniającej się sytuacji drogowej, okres kilkudziesięciu sekund, w czasie których świadek nie obserwował co dzieje się na skrzyżowaniu, to stwierdzić należy dużo, biorąc pod uwagę, że świadek wskazał kategorycznie, konsekwentnie i dopytywany na rozprawie ponownie konsekwentnie opisał, że samochodem który nie ustąpił mu pierwszeństwa był samochód P. – brak jest podstaw do uznania, że samochodem tym był pojazd kierowany przez obwinioną. Według świadka P. prowadzony przez kobietę, ale marka pojazdu jest zupełnie inna, niż pojazdu prowadzonego przez obwinioną. Zasada wyrażona w art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 8 kpow, nakazuje rozstrzygać niedające się usunąć wątpliwości rozstrzygać na korzyść obwinionego. Tym samym należało uznać, że pojazdem jaki nie ustąpił świadkowi pierwszeństwa – był rzeczywiście pojazd marki P. tj. inny pojazd niż prowadzony przez obwinioną, zaś wskazanie świadka, że następnie ten pojazd uczestniczył w kolizji z autobusem należy ocenić, że było wynikiem błędu świadka w ocenie sytuacji, zwłaszcza, że nie obserwował on sytuacji dojścia do kolizji pojazdu obwinionej z autobusem, ponieważ przejeżdżając kilkadziesiąt metrów, nie obserwował już skrzyżowania. Okoliczność zaś, że oba pojazdy prowadzone były przez kobiety (tj. wskazywany przez świadka P. i samochód H. prowadzony przez obwinioną, nie jest okolicznością, która dawałaby podstawę do ustalenia, że był to jeden i ten sam pojazd prowadzony przez tę samą kobietę. Sytuacją codzienną i bardzo częstą jest powadzenie pojazdów przez kobiety.

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych J. K. (1). Odnosząc się do powyższej opinii Sąd podzielił opinię biegłego w zakresie przedstawionych przez biegłego analiz dotyczących zdarzeń drogowych, uznając, że są one logiczne. Sąd nie podzielił jednak – po uzyskaniu uzupełniających zeznań świadka kierowcy autobusu k. 138-139 - przedstawionych przez biegłego wniosków z w/w analiz końcowych, gdyż w zakresie oceny zachowania obwinionej w przypadku niedających się usunąć wątpliwości Sąd zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 5 kpk w zw. z art. 8 kpow rozstrzyga powyższe wątpliwości na korzyść obwinionej, stosując zasadę domniemania niewinności. Jednocześnie Sąd ocenił, że opinia biegłego jest logiczna, w sytuacji odniesienia jej do materiału dowodowego z czasu opiniowania, przy czym nie obejmuje zastosowania zasady domniemania niewinności w zakresie czy obwiniona nie zachowała szczególnej ostrożności. Sąd ocenił, że biegły nie uwzględnił w opinii okoliczności możliwej, że w czasie w którym H. wznowiła ruch po zatrzymaniu się na linii warunkowego zatrzymania, autobus mógł jeszcze nie sygnalizować zamiaru zmiany pasa ruchu na pas skrajny prawy (bo kierowca autobusu włączył kierunkowskaz na środku skrzyżowania), przez co obwiniona nie miała możliwości w ogóle przewidywać,

że autobus będzie zamierzał zmienić pas ruchu na skrajny prawy. W konsekwencji z uwagi na uzupełniające zeznania kierowcy autobusu, złożone po opinii biegłego, Sąd uwzględnił zasadę domniemania niewinności przy ocenie całokształtu materiału dowodowego, w tym zeznań kierowcy autobusu obrazujących, że w ogóle nie widział on kiedy pojazd obwinionej wjechał na skrajny prawy pas ul. (...), co powoduje brak podstaw do kwestionowania wiarygodności wyjaśnień obwinionej, że w czasie wjazdu na pas ruchu skrajny prawy nie poruszał się po tym pasie żaden inny pojazd, a także co do tego, że żaden inny pojazd (m in. przedmiotowy autobus) wówczas nie sygnalizował zamiaru wjazdu na ten pas. Sąd ocenił jako istotnie pomocne - analizy przedstawione przez biegłego w opinii, w tym symulację w załączniku do opinii k. 106, obrazująca, że w czasie wjazdu przez obwinioną na ul. (...) autobus mógł znajdować się ok. 35 m za nią, na innym pasie niż pas obwinionej, co potwierdza wiarygodność wyjaśnień obwinionej co do prawidłowego upewnienia się przez nią czy może wjechać na skrajny prawy pas ul. (...).

Odnosząc się do zeznań złożonych przez kierowcę autobusu P. S., Sąd za wiarygodne uznał jego zeznania w zakresie, w jakim wskazywał on, że przed zdarzeniem jechał ul. (...) drugim pasem od prawej strony i na skrzyżowaniu z ul. (...) rozpoczął wykonywanie manewru zmiany pasa ruchu na prawy pas ruchu. Powyższa okoliczność w ocenie Sądu była logiczna i zgodna z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym. Za wiarygodne należało uznać zeznania w/w świadka w zakresie w jakim opisał on organizację ruchu występującą na powyższym skrzyżowaniu, wskazując na przyczyny, z powodu których nie wykonał manewru zmiany pasa ruchu przed powyższym skrzyżowaniem. Sąd uznał za wiarygodne także te zeznania świadka P. S., w których wskazywał on, że na skrzyżowanie z ul. (...) obwiniona wjechała przy wyświetlanym dla niego zielonym sygnale sygnalizacji świetlnej – powyższa okoliczność jest spójna z wyjaśnieniami obwinionej, która wskazywała, że zatrzymała się przed powyższym skrzyżowaniem z uwagi na wyświetlany dla jej kierunku ruchu czerwony sygnał sygnalizacji świetlnej oraz, że wjechała na powyższe skrzyżowanie, gdy na sygnalizatorze świetlnym dla pojazdów skręcających w prawo wyświetliła się zielona strzałka kierunkowa. Wskazać należy, że w zeznaniach świadka P. S. pojawiła się nieprecyzyjność dotycząca szczegółowego określenia miejsca, w którym włączył on w kierowanym autobusie kierunkowskaz prawy. W zeznaniach złożonych na rozprawie w dniu 20 maja 2015 r. świadek wskazywał, że kierunkowskaz uruchomił od razu za pasami przejścia dla pieszych, natomiast na rozprawie w dniu 18 listopada 2015 r. zeznał on, że kierunkowskaz włączył, gdy znajdował się na środku skrzyżowania. Mając na uwadze zasadę wyrażoną w art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 8 kpow Sąd przyjął, że świadek P. S. w kierowanym autobusie włączył prawy kierunkowskaz, gdy znajdował się na środku skrzyżowania z ul. (...). Zeznania w/w świadka, w których opisał on uszkodzenia pojazdów, do których doszło w wyniku kolizji, a także zachowanie obwinionej i jej rodziców po wystąpieniu kolizji, były w zgodne z zebranymi w sprawie dowodami, w tym z wyjaśnieniami obwinionej i zeznaniami jej ojca, opinią biegłego sądowego, a także z protokołami oględzin pojazdów (w zakresie opisanych przez świadka uszkodzeń pojazdów).

Podnieść należy, że na rozprawie w dniu 18 listopada 2015 r. P. S. zeznał, że nie pamięta, w którym momencie pojazd obwinionej wjechał na prawy pas ruchu ul. (...) – zeznanie to złożył po wydaniu w sprawie opinii przez biegłego sądowego J. K. (1) z dnia 1.10.2015 r. (k. 110 i zał. 104-106). Żaden z przesłuchanych w sprawie świadków nie potrafił również podać umiejscowienia pojazdu kierowanego przez obwinioną w czasie wykonywania manewru zmiany pasa ruchu przez autobus kierowany przez świadka P. S.. Mając na uwadze zasadę wyrażoną w art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 8 kpow Sąd rozstrzygnął powyższą wątpliwość na korzyść obwinionej i przyjął, że w momencie, gdy autobus znajdował się na skrzyżowaniu i jeszcze nie sygnalizował kierunkowskazem zamiaru zmiany pasa ruchu, pojazd kierowany przez M. Z. znajdował się już na prawym pasie ruchu ul. (...) (za sygnalizacją świetlną i linią warunkowego zatrzymania). W związku z powyższym w ocenie Sądu M. Z. w momencie, gdy zatrzymała się na linii warunkowego zatrzymania i wjechała na prawy pas ruchu ul. (...), nie miała możliwości i obowiązku przewidywać, że autobus ten dokona zmiany pasa ruchu (na skrajny prawy), albowiem nie sygnalizował tego, a poruszał się innym pasem ruchu (drugim od prawej) niż obwiniona, poruszająca się skrajnym prawym pasem. Zatem autobus znajdował w czasie wjazdu przez obwinioną na prawy skrajny pas ruchu, na drugim pasie ruchu od prawej, tj. na innym pasie ruchu niż pas na który M. Z. wjechała.

Mając na uwadze zebrany w sprawie materiał dowodowy, w tym zeznania kierowcy autobusu, nie można zatem wykluczyć, że w czasie, gdy obwiniona wjechała kierowanym pojazdem na prawy pas ruchu ul. (...) i następnie zmniejszyła prędkość kierowanego samochodu, w celu obserwacji sąsiedniego pasa ruchu, w tym właśnie momencie

autobus kierowany przez świadka P. S. jeszcze nie sygnalizował kierunkowskazem zamiaru zmiany pasa ruchu na pas ruchu, którym poruszała się obwiniona. Tym samym w ocenie Sądu, obwiniona w momencie wjazdu na prawy pas ruchu, po zatrzymaniu pojazdu na linii warunkowego zatrzymania oraz wjeździe na skrzyżowanie, gdy na sygnalizatorze świetlnym dla pojazdów skręcających w prawo wyświetliła się zielona strzałka kierunkowa, nie miała możliwości przewidywać, by wjazdem na prawy pas ruchu, miała spowodować utrudnienie w ruchu dla innych kierujących, albowiem wówczas po tym pasie nie poruszał się żaden pojazd i żaden nie sygnalizował wówczas zamiaru wjazdu na ten pas ruchu.

Oceniając zeznania świadka J. Ł., złożone na rozprawie, w których świadek doprecyzował i istotnie uściślił swoje zeznania k. 58, który w chwili zdarzenia był pasażerem autobusu marki S. nr rej. (...) kierowanego przez P. S. i siedział za drugimi drzwiami po prawej stronie, wskazać należy, że z zeznań powołanego świadka na rozprawie wynika, że bezpośrednio przed zdarzeniem nie obserwował on ruchu pojazdu kierowanego przez obwinioną, świadek na rozprawie zeznał: „ ja nie jestem w stanie stwierdzić, na zasadzie, że to widziałem, kto zmieniał pas ruchu, ale tam autobus zawsze zmienia pas ruchu, ponieważ nie może jechać prawym pasem, bo prawy pas jest tam do skrętu w prawo Ja nie zauważyłem, że on skręca, ja mówię o sytuacji na skrzyżowaniu. Autobus zjeżdżał na ten pas , który jest do przystanku autobusowego. Bezpośrednio przed zdarzeniem nie obserwowałem ruchu tego samochodu osobowego” , „Miałem wrażenie, że samochody w momencie zetknięcia się były położone do siebie równolegle”. Dlatego też niemiarodajna była w ocenie Sądu przedstawiona przez świadka ocena zachowania obwinionej, który w postępowaniu wyjaśniającym wskazywał, że wykonywała ona manewr skrętu w prawo z ul. (...) na prawy pas ruchu, pomimo wjeżdżającego na ten pas ruchu autobusu – zeznania świadka z rozprawy obrazują, że skoro bowiem świadek nie obserwował ruchu pojazdu obwinionej bezpośrednio przed kolizją, wskazana ocena była jedynie oceną świadka co do możliwych przyczyn kolizji, poczynioną na podstawie samego faktu zaistnienia kolizji z udziałem autobusu i pojazdu obwinionej usytuowanego równolegle jak wynika z zeznań świadka po skręcie na prawy skrajny pas. Ta okoliczność potwierdza zajmowanie już w czasie kolizji przez obwinioną skrajnego prawego pasa.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka J. Z., albowiem mimo to, że nie był on naocznym świadkiem zdarzenia i informacje na temat przebiegu zdarzenia posiadał on z relacji obwinionej – osoby dla niego najbliższej, tj. jego córki, jego relacja była logiczna i spójna z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym.

Wiarygodny dowód w sprawie stanowiły ponadto ujawnione na rozprawie dokumenty, ich treści nie budziły wątpliwości co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy ani nie były kwestionowane przez strony.

Obwinionej M. Z. zarzucono popełnienie wykroczeń kwalifikowanych z art. 86 § 1 kw.

Zachowanie sprawcy naruszającego wskazany przepis art. 86 § 1 kw polega na niezachowaniu na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu należytej ostrożności, czego następstwem jest spowodowanie zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Wykroczenie określone w dyspozycji art. 86 § 1 kw ma charakter powszechny i materialny, a więc może je popełnić każdy uczestnik ruchu drogowego zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie. Skutkiem jest realne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Przenosząc wcześniejsze rozważania przedstawione przy ocenie zgromadzonego materiału dowodowego na grunt niniejszej sprawy należało stwierdzić, iż przeprowadzone postępowanie nie wykazało, by w dniu zdarzenia obwiniona na skrzyżowaniu ulic (...) w W. kierując samochodem marki H. (...) nr rej. (...) naruszyła zasady określone w art. 27 ust. 1 (...) w ten sposób, że zbliżając się do przejazdu dla rowerów nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu rowerzyście na przejeździe rowerowym zmuszając go do gwałtownego hamowania, w celu uniknięcia kolizji, czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym oraz następnie naruszyła zasady określone w § 96 ust. 1 i 3 P. przez to, że nie zastosowała się do sygnalizacji świetlnej – sygnalizatora S-2 i wykonywała skręt w prawo podczas czerwonego sygnału nadawanego wraz z zieloną strzałką skierowaną w prawo, przez co utrudniła ruch autobusowi marki S. nr rej. (...) poruszającemu się po drodze na której ruch był otwarty w wyniku czego i doprowadziła do zderzenia z nim powodując jego uszkodzenie, czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Z uwagi na niedające się rozstrzygnąć wątpliwości co do przebiegu przedmiotowych zdarzeń (co do tego jaki pojazd nie ustąpił rowerzyście pierwszeństwa oraz co do tego, czy w chwili wjazdu przez pojazd prowadzony przez obwinioną autobus sygnalizował już zamiar zmiany pasa ruchu z drugiego od prawej na skrajny prawy na który wjeżdżała obwiniona), których mimo przeprowadzonych przez Sąd wszystkich czynności dowodowych na wniosek stron, nie dało się usunąć, kierując się zasadą określoną w art. 5 § 2 kpk, która znajduje także odpowiednie zastosowanie w postępowaniu w sprawach o wykroczenia (art. 8 kpw), Sąd rozstrzygnął je na korzyść obwinionej – poprzez ustalenie, że rowerzyście, w czasie i miejscu określonym w pkt II zarzutu, pierwszeństwa nie ustąpił nieustalony pojazd marki P. (zgodnie z zeznaniami rowerzysty) oraz poprzez ustalenie, że obwiniona wykonując skręt w prawo podczas czerwonego sygnału nadawanego wraz z zieloną strzałką skierowaną w prawo zastosowała się w sposób prawidłowy do sygnalizacji albowiem w czasie wjazdu przez nią na prawy skrajny pas ruchu żaden pojazd (w tym przedmiotowy autobus(...)) po nim się nie poruszał i nie sygnalizował zamiaru zmiany pasa na ten pas ruch. Z zeznań kierowcy autobusu złożonych po wydaniu opinii biegłego w sprawie, wynika bowiem, że świadek ten nie pamięta, w którym momencie pojazd obwinionej wjechał na prawy pas ruchu ul. (...) i z zeznań świadka wynika, że zaczął sygnalizować kierunkowskazem zamiar zmiany pasa ruchu na środku skrzyżowania, co jak wynika z symulacji biegłego sądowego J. K. (1) zobrazowanej na załączniku do opinii k. 106, mogło nastąpić już po wjechaniu przez obwinioną na skrajny prawy pas, na który następnie zamierzał wjechać autobus.

W konsekwencji Sąd na podstawie art. 62 § 3 kpow w zw. z art. 5 § 1 pkt 1 kpow uniewinnił obwinioną od popełnienia zarzucanych jej wykroczeń, o czym orzekł w pkt I wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o art. 118 § 2 kpw, zgodnie z którym w razie uniewinnienia obwinionego w sprawie, w której wniosek o ukaranie złożył oskarżyciel publiczny, ponosi je Skarb Państwa.